

betegnes som saneringsmodent og således gøres til genstand for de i saneringsloven omhandlede saneringer, foreslås udvidet, uden at hovedkriterierne sundhedsfare og brandfare forlades. Der foreslås således som kriterium medtaget, at området skal rumme „utidssvarende boliger“. Der er med dette udtryk tænkt på boliger, hvor en konkret sundheds- eller brandfare ikke kan påvises, men hvor boligen dog efter sin indretning, udstyr eller beliggenhed må betegnes som forældet eller udslidt.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til 1959-lovens § 4, stk. 2 og 3.

Til § 9.

Bestemmelsen indeholder dele af 1959-lovens § 1 og fastholder dens hovedprincip om kommunernes hovedindflydelse på og hovedansvar for saneringsvirksomhedens omfang. 1959-loven henlagde initiativet til at tilvejebringe saneringsplaner *alene* til vedkommende kommune, men det foreslås nu — i overensstemmelse med ønsker fra Danske Grundejeres Landsorganisation og fra Fællesorganisationen af Almennyttige Danske Boligselskaber — at åbne mulighed for initiativer jævnsides med de kommunale. Der henvises herom nærmere til kapitel IX om saneringsselskaber. Sådanne selskaber vil efter forslaget selv kunne tage initiativ til at udarbejde saneringsplaner og vil endvidere kunne virke som forretningsførere for kommuner eller private saneringslav.

Bestemmelserne om saneringsselskabernes organisation og godkendelse foreslås optaget i et selvstændigt kapitel herom (kapitel IX), medens selskabernes stilling ved saneringsplaners udarbejdelse, godkendelse og gennemførelse foreslås optaget i lovens øvrige bestemmelser, herunder i § 9.

Til § 10.

Bestemmelsen er ny.

Oprettelse og drift af saneringsselskaber forudsættes at ske i et nært samarbejde med kommunerne. Den foreslåede bestemmelse sikrer imidlertid for det første, at en af et saneringsselskab vedtaget saneringsplan ikke godkendes, uden at kommunalbestyrelsen har haft lejlighed til at udtale sig om planen. Bestemmelsen sikrer endvidere, at saneringsselskabernes planer ikke holdes tilbage, selv om en kommune ikke ønsker dem fremmet.

Såfremt en af et saneringsselskab vedtaget saneringsplan bliver godkendt imod en kommunes ønske, må kommunen nødvendigvis deltage såvel administrativt som økonomisk i gennemførelsen, og dette er foreslået udtrykkeligt bestemt i stk. 2.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer til 1959-lovens §§ 2 og 3.

Til § 12.

Bestemmelsen svarer til 1959-lovens § 7.

Til § 13.

Bestemmelsen svarer til 1959-lovens § 4, stk. 1, og § 5.

Til § 14.

Bestemmelsen svarer til 1959-lovens § 6. Der foreslås dog en udtrykkelig forskrift i overensstemmelse med saneringsnævnets og boligministeriets praksis om, at kommunen ved fremsendelse af en saneringsplan skal redegøre for planens indpassning i det omliggende byområde. I en række tilfælde har det været nødvendigt at indhente oplysninger herom, forinden en beslutning om godkendelse af en saneringsplan har kunnet træffes.

Til § 15.

Bestemmelsen er ny.

Allerede ved udarbejdelsen af saneringsplaner er det af betydning, at en kommunalbestyrelse kan få adgang til oplysninger om de eksisterende værdier inden for et saneringsområde, idet saneringens økonomi indgår som et led i beslutningen om saneringsmetoden (nedrivning eller bibeholdelse og eventuel modernisering af ejendommene). Ved udarbejdelsen af foreløbige finansieringsplaner og af de tilbud, der i henhold til lovforslagets § 34 skal forelægges ejerne inden for saneringsområdet, har kommunen brug for yderligere oplysninger fra de pågældende ejere og eventuelt brugere af fast ejendom, f. eks. om lejeindtægters størrelse, om eventuelle langvarige lejemål, om forretningers good-will m. v.; også oplysninger om ejendommenes faciliteter kan være af betydning. Uanset at kommunalbestyrelsen i følge lovforslagets § 39 — i overensstemmelse med de gældende bestemmelser — kan begære prøvetaksation, hvorunder ejeren har pligt til at afgive alle sådanne oplysninger, der er nødvendige for prøvetaksationen, har det i praksis voldt nogle vanskeligheder for de sanerende kommuner at få tilstrækkelige oplysninger frem. Det foreslås derfor i § 15, stk. 1, at ejerne og brugerne skal have pligt til at give fornødne oplysninger inden for en vis frist. Bestemmelsen vil medvirke til at nedsætte behovet for prøvetaksation.

Af hensyn til muligheden for misbrug fra en kommunes side foreslås det samtidig, at en ejer eller bruger, der afkræves oplysninger, skal kunne indbringe spørgsmålet om oplysningens nødvendighed for boligministeren.